

Αριθμός 1/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Βασίλειο Πέππα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (κωλυομένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Γεράσιμου Φουρλάνου), Γεώργιο Λέκκα, Ιωάννη Μπαλιτσάρη, Αγγελική Τζαβάρα και Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 5 Δεκεμβρίου 2016, με την παρουσία και του Γραμματέα Αντωνίου Στυλιανουδάκη, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσειόντος: Ε. Ρ. του Β., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Χρήστο Ντάλλα, με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ και κατέθεσε προτάσεις.

Της αναιρεσιβλήτης: Α. Τ. του Η., συζύγου Ε. Ρ., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γαβριήλ Ντούγια και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15-7-2005 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσπρωτίας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 269/2006 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 59/2010 του Εφετείου Κέρκυρας. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζήτησε η αναιρεσιβλήτη με την από 10-6-2010 αίτησή της, επί της οποίας εκδόθηκε η 826/2012 απόφαση του Αρείου Πάγου με την οποία αναιρέθηκε η ως άνω απόφαση του Εφετείου Κέρκυρας και παρέπεμψε την υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Δικαστήριο συντιθέμενο από άλλους δικαστές.

Εκδόθηκε η 103/2013 απόφαση του Εφετείου Κέρκυρας, την αναίρεση της οποίας ζητεί ο ήδη αναιρεσειών με την από 21-11-2014 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Αγγελική Τζαβάρα, ανέγνωσε την από 4-9-2015 έκθεση του κωλυομένου να συμμετάσχει στη σύνθεση του παρόντος Δικαστηρίου Αρεοπαγίτου Αθανασίου Καγκάνη, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη των λόγων της αναίρεσεως. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσιβλήτης ζήτησε την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η αντιμωλία των διαδικών εκδοθείσα, κατά την τακτική διαδικασία, υπ'αριθμ.103/2013 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Κέρκυρας, το οποίο απέρριψε την από 12-3-2007 έφεση του αναιρεσειόντος κατά της 269/2006 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας, που είχε απορρίψει την από 15-7-2005 αγωγή του κατά της ήδη αναιρεσίβλητης. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ.1 ΚΠολΔ), είναι συνεπώς παραδεκτή (άρθρο 577 παρ.1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 577 παρ.3 ΚΠολΔ).

Από το συνδυασμό, των διατάξεων των άρθρων 1 παράγραφοι 1 και 2 του Ν. 5638/1932, 2 παράγραφος 1 του ν.δ. 17-7/13-8-1923, 411, 489, 490, 491 και 493 ΑΚ συνάγεται ότι, σε περίπτωση χρηματικής κατάθεσης επχ ονόματι του ιδίου του καταθέτη και τρίτου ή τρίτων, σε κοινό λογαριασμό, και ανεξαρτήτως του αν τα κατατεθέντα χρήματα ανήκαν σε όλους υπέρ των οποίων έγινε η κατάθεση ή σε μερικούς από αυτούς, παράγεται μεταξύ του καταθέτη και του τρίτου, αφενός, και της τράπεζας (δέκτη της κατάθεσης), αφετέρου, ενεργητική εις ολόκληρον ενοχή, με αποτέλεσμα η ανάληψη των χρημάτων της καταθέσεως (ολικώς ή μερικώς) από ένα των δικαιούχων να γίνεται εξ ιδίου δικαίου. Σε περίπτωση που αναληφθεί ολόκληρο το ποσό της χρηματικής καταθέσεως από ένα μόνο δικαιούχο, επέρχεται ολοσχερής απόσβεση της απαιτήσεως του κάθε δικαιούχου έναντι της τράπεζας, ενώ ο συνδικαιούχος, που δεν έκανε την ανάληψη, έχει δικαίωμα αναγωγής, κατά εκείνου που ανέλαβε ολόκληρη την κατάθεση, για καταβολή ποσού ίσου προς το μισό της καταθέσεως, εκτός αν από τη μεταξύ τους εσωτερική σχέση προκύπτει άλλη αναλογία ή δικαίωμα επί ολοκλήρου του ποσού της καταθέσεως η έλλειψη δικαιώματος αναγωγής εκ μέρους αυτού που δεν έκανε ανάληψη του ποσού, εξαίρεση της οποίας το βάρος της επικλήσεως και αποδείξεως έχει ο διάδικος, ο οποίος προβάλλει περιστατικά που θεμελιώνουν το ως άνω εξαιρετικό δικαίωμα (ΑΠ 1545/2008, ΑΠ 1001/2012).

Εξάλλου σύμφωνα με το άρθρ. 559 αριθ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς. Κατά την έννοια της ως άνω διάταξης ο προβλεπόμενος απ' αυτήν λόγος αναίρεσης ιδρύεται, μόνον όταν το δικαστήριο εσφαλμένα χρησιμοποιεί ή παραλείπει να χρησιμοποιήσει τα διδάγματα της κοινής πείρας, δηλ. τις γενικές και αφηρημένες αρχές για την εξέλιξη των πραγμάτων που αντλούνται από την εμπειρική πραγματικότητα με την βοήθεια της επιστημονικής έρευνας ή της επαγγελματικής ενασχόλησης και έχουν γίνει κοινό κτήμα, για την ανεύρεση με βάση αυτά της αληθινής έννοιας κανόνα δικαίου, ιδίως όταν αυτός περιέχει νομικές έννοιες, ή για την υπαγωγή ή όχι σ' αυτόν των πραγματικών γεγονότων της διαφοράς και όχι όταν παραβιάζει τα διδάγματα αυτά κατά την εκτίμηση των αποδείξεων και των πραγματικών γεγονότων, δηλ. της ουσίας της υπόθεσης. (ΑΠ 1662/2010).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης (άρθρο 561 παρ.2 ΚΠολΔ), προκύπτει ότι το Εφετείο, εκτιμώντας το σύνολο των αποδεικτικών μέσων που παραδεκτά προσκόμισαν και επικαλέστηκαν οι διάδικοι,

δέχτηκε ως προς την ουσία της υπόθεσης τα ακόλουθα: "Στις 9-2-1991, οι διάδικοι τέλεσαν νόμιμο γάμο, από τον οποίο απέκτησαν δύο τέκνα, το Δ. και τη Μ.. Από το μήνα Φεβρουάριο του 2005 διασπάστηκε οριστικά η έγγαμη συμβίωσή τους, με τη συνομολογουμένη πρόθεση αυτών να λυθεί οριστικά ο γάμος τους. Έκτοτε διαμένουν χωριστά, την επιμέλεια δε των τέκνων τους ανέλαβε η εναγομένη. Κατά τη διάρκεια της 15/ετούς περίπου ζωής του γάμου τους, ο μεν ενάγων εργαζόταν αρχικά ως οικοδόμος και κατά τα τελευταία χρόνια ως αρτεργάτης, η δε εναγομένη ως ήδη από το έτος 1983 διορισμένη δικαστική επιμελήτρια του Πρωτοδικείου ..., συνεργαζόμενη όπως και ο ενάγων συνομολογεί με πολλούς δικηγόρους, αλλά και με το υποκατάστημα ... της ... Τράπεζας, της οποίας και από του έτους 1992 μέχρι σήμερα, είναι μόνιμη εξωτερική της συνεργάτης. Τούτο προκύπτει από το μη αμφισβητούμενο από τον ενάγοντα σχετικό μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενο από την εναγομένη έγγραφο της τράπεζας αυτής. Στην ίδια τράπεζα, προϋπήρχε του γάμου των διαδίκων και δεν ανοίχτηκε από τους ίδιους, όπως αβασίμως στην αγωγή του ο ενάγων επικαλείται, ο πρώτος με αρ. ... ένδικος καταθετικός λογαριασμός στο όνομα της εναγομένης, ο οποίος ανοίχτηκε στις 8.3.1983 από τον αδελφό της Κ. Τ. που εργάζεται στην παραπάνω τράπεζα, με χρήματα που ο πατέρας της (εναγομένης), της είχε παραχωρήσει για την οικονομική της ενίσχυση. Μετά την τέλεση του γάμου της (1991) και συγκεκριμένα στις 9.2.1993 που ο εν λόγω λογαριασμός, κατά το μετ' επικλήσεως και πάλι από την εναγομένη προσκομιζόμενο έγγραφο της τράπεζας είχε υπόλοιπο 768.560 δραχμές από δωρεές του πατέρα της προς την ίδια και όχι 300.000 δραχμές που ο ενάγων στην ανωμοτί του εξέταση αναφέρει, με αίτηση της ίδιας προς την τράπεζα, αφενός κατέστη μισθοδοτικός για τις παρεχόμενες στην τράπεζα υπηρεσίες της (πλειστηριασμών, επιδόσεων κ.λ.π.), αφετέρου κοινός, καθώς προστέθηκε ως συνδικαιούχος αυτού και ο ενάγων σύζυγος της, προκειμένου κατά το βάσιμο ισχυρισμό της, όταν η ίδια βρίσκονταν εκτός της πόλεως ή και εντός αυτής ήταν όμως απασχολημένη λόγω της φύσεως της επαγγελματικής της δραστηριότητας και δεν είχε την αντικειμενική δυνατότητα συναλλαγής, να μπορεί και εκείνος προς εξυπηρέτησή της να συναλλάσσεται δια του εν λόγω ήδη και επαγγελματικού της λογαριασμού, στον οποίο και πλην της μισθοδοσίας της καταθέτονταν οι αμοιβές της από τους πελάτες της, δικηγόρους ή άλλα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, όταν βέβαια η είσπραξή τους γίνονταν μέσω της τράπεζας. Από τον ίδιο λογαριασμό προέβαινε σε αναλήψεις καταθέσεων που γίνονταν σ' αυτόν, με σκοπό να αποδοθούν από την ίδια σε πελάτες της. Πα τον ανωτέρω τρόπο λειτουργίας του επίμαχου λογαριασμού, ο οποίος κατέστη κοινός μεταξύ των διαδίκων για τον προαναφερόμενο λόγο και δεν είχε το χαρακτήρα του κοινού ως συζύγων αποταμιευτικού μεταξύ τους λογαριασμού που ο ενάγων ισχυρίζεται, επικαλούμενος ακολούθως και αυτός ισομερές δικαίωμα επί του προϊόντος του, δεν καταλείπεται αμφιβολία στο Δικαστήριο, αφού, παρεκτός της μη ειδικής προς τούτο αμφισβήτησης του ενάγοντος και των σαφών σχετικών καταθέσεων των μαρτύρων της εναγομένης, τούτο και προεχόντως προκύπτει από τη συνόλη αναλυτική κίνηση αυτού που η εναγομένη μετ' επικλήσεως προσκομίζει. Σύμφωνα λοιπόν με τους αναφερόμενους στην αναλυτική κίνηση του λογαριασμού κωδικούς των τραπεζών, προκύπτει ότι ο μεγαλύτερος αριθμός καταθέσεων έγινε χωρίς βιβλιάρια, από διάφορες και εκτός της ... τράπεζες, όπως και ενδεικτικά του Βόλου, της Μήλου, των Μουδιανών κ.λ.π. Προκύπτει επίσης, ότι στο λογαριασμό έγιναν ξεχωριστές καταθέσεις την ίδια ημέρα, όπως και ενδεικτικά στις 21.7.1997 ποσών 50.000 και 3.500

δραχμών, στις 4.2.1997 ποσών 42.800 και 1.000 δραχμών, στις 8.5.2001 ποσών 12.800 και 3.200 δραχμών, στις 7.12.1999 ποσού 42.800 δραχμών και την επομένη 8.12.1999 ποσού 19.600 δραχμών, ότι τον ίδιο μήνα έγιναν διάφορες και διαφόρων ποσών καταθέσεις, όπως και ενδεικτικά, στις 20.7.1995 ποσού 200.000 και στις 27.7.1995 ποσού 300.000 δραχμών, στις 15.5.1998 ποσού 8.000 και στις 18.5.1998 ποσού 9.600 δραχμών, στις 15.2.2000 ποσού 7.200 και στις 28.2.2000 ποσού 4.000 δραχμών, στις 7.6.2001 ποσού 3.600 και στις 29.6.2001 ποσού 8.000 δραχμών, ότι ορισμένες καταθέσεις έγιναν μέσω επιταγών, όπως και ενδεικτικά στις 28.5.1998 ποσού 5.000 δραχμών, στις 9.10.1998 ποσού 20.000 δραχμών, στις 26.8.1999 ποσού 900 δραχμών, στις 29.7.2002 ποσού 75,12 ευρώ και τέλος ότι από τον ίδιο λογαριασμό έγινε πληθώρα αναλήψεων, αρκετές φορές την ίδια ή την επομένη ημέρα ή τον ίδιο μήνα, ποσού αντίστοιχου με προηγηθείσες καταθέσεις, προκειμένου και κατά το βάσιμο ισχυρισμό της εναγομένης, να αποδοθούν σε πελάτες της. Η μετά την είσοδο της χώρας στο ευρώ κίνηση του λογαριασμού, έγινε ακριβώς όπως και ανωτέρω. Στο σημείο αυτό αξίζει να σημειωθεί, ότι η συντριπτική πλειοψηφία των καταθέσεων που έγιναν με το νόμισμα του ευρώ εμφανίζει δεκαδικά ψηφία, όπως και ενδεικτικά 48,10 - 25,60 - 128,29 - 236,10 - 474,76 - 233,20 - 229,80 - 233,20 - 32,60 - 31,20 - 81,15 - 272,10 ευρώ, στοιχείο από το οποίο αβίαστα προκύπτει, ότι αυτές αφορούσαν αμοιβές πελατών της εναγομένης και σε καμία περίπτωση αποταμιευτικές καταθέσεις. Από τα παραπάνω στοιχεία της κίνησης του επίμαχου λογαριασμού, με βάση τα οποία, οι επιμέρους καταθέσεις του γίνονταν και μέσω διαφόρων εντός και εκτός της ... τραπεζών, στοιχείο που καταρρίπτει τον ισχυρισμό του ενάγοντος περί αποταμιευτικών καταθέσεων, αφού στην υποθετική εκδοχή τους αναγκαίως θα γίνονταν στην ίδια τράπεζα, τα διαστήματα που οι επιμέρους καταθέσεις έγιναν δεν απείχαν χρονικά μεταξύ τους, πολλές φορές την ίδια ή την επομένη ημέρα, στοιχείο που δεν δικαιολογεί το λόγο της χρονικής τους αυτής απόστασης αν επρόκειτο περί αποταμιευτικών καταθέσεων, τα κατατεθέντα είτε σε δραχμές είτε σε ευρώ ποσά εμφανίζουν δεκαδικά ψηφία, στοιχείο που δηλώνει ότι πρόκειται για ακριβείς αμοιβές της εναγομένης, αφού κατά την κοινή πείρα και λογική δεν γίνονται αποταμιευτικές καταθέσεις με τη μορφή αυτή και τέλος εκ του γεγονότος, ότι από τον ίδιο αυτό λογαριασμό έγινε πληθώρα αναλήψεων, στοιχείο το οποίο ουδόλως συνάδει σε αποταμιευτικούς λογαριασμούς, το Δικαστήριο δεν πείθεται στον ισχυρισμό του ενάγοντος ότι ο εν λόγω λογαριασμός είχε το χαρακτήρα του αποταμιευτικού και στα πλαίσια της οικογενειακής οικονομίας λογαριασμού, πολύ δε περισσότερο ότι στον ίδιο αυτό λογαριασμό και με σκοπό την οικονομία κατέθετε και ο ίδιος χρήματα, με την έννοια του δικαιώματος του επ' αυτών, αφού και στην υποθετική αυτή εκδοχή και ενόψει όλων των προαναφερομένων, θα καθίστατο αδύνατο να ελεγχθούν τέτοιου είδους καταθέσεις του. Λίγο πριν από το Φεβρουάριο του 2005 που επήλθε η οριστική διάσπαση της έγγαμης συμβίωσης των διαδίκων και συγκεκριμένα στις 18.1.2005, η εναγομένη, όπως άλλωστε και η ίδια συνομολογεί, ανέλαβε από τον κοινό αυτό λογαριασμό το ποσό των 3.000 ευρώ. Ακολούθως στις 17.2.2005, αφού ανέλαβε και το υπόλοιπο που ανήρχετο στο ποσό των 51.996 ευρώ, έκλεισε οριστικά αυτόν. Την ίδια ημέρα, ανέλαβε και ολόκληρο το ποσό των 3.483 ευρώ του δευτέρου ως άνω επίδικου λογαριασμού των διαδίκων, με τρίτη συνδικαιούχο την ανήλικη θυγατέρα τους Μ. και στη συνέχεια, άνοιξε στην Εμπορική τράπεζα που εργάζεται, το με αρ. ... κοινό λογαριασμό ποσού 49.144,68 ευρώ στο όνομα των τέκνων της και τον έτερο με αρ. ... νέο μισθοδοτικό και επαγγελματικό της λογαριασμό. Με

βάση τα παραπάνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά και όπως ήδη προειπώθηκε, ο ισχυρισμός του ενάγοντος, στον οποίο στηρίζει την ένδικη αξίωση απόδοσης από την εναγομένη του ημίσεως των αναληφθέντων από την ίδια χρημάτων που περιείχε ο πρώτος κοινός μεταξύ τους ως άνω λογαριασμός, επικαλούμενος, ότι ανοίχτηκε στα πλαίσια της οικογενειακής τους οικονομίας και τροφοδοτούνταν αποκλειστικά και ισομερώς από τον καθένα τους με χρήματα από την εργασία τους, από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδείχθηκε ως και κατ' ουσίαν βάσιμος. Αντίθετα, αποδείχθηκε ότι προϋπήρχε του γάμου τους, ότι μετά την πρόσληψη της εναγομένης από την Εμπορική Τράπεζα, κατέστη ο μισθοδοτικός και επαγγελματικός της λογαριασμός, στον οποίο και πλην της μισθοδοσίας της από τη συγκεκριμένη τράπεζα, καταθέτονταν με τον προαναφερθέντα τρόπο οι αμοιβές της από την εν γένει επαγγελματική της δραστηριότητα, μέσω δε αυτού γίνονταν αναλήψεις, πολλές των οποίων αποδίδονταν σε πελάτες της και δεν ανοίχτηκε με την κοινή συμφωνία των διαδίκων και με σκοπό την αποταμίευση στα πλαίσια της οικογενειακής τους οικονομίας, ούτε τροφοδοτούνταν ισομερώς από τον καθένα τους από χρήματα της εργασίας τους. Ο λόγος δε για τον οποίο και ο ίδιος έγινε συνδικαιούχος αυτού ήταν, όχι διότι και ο ίδιος είχε ουσιαστικό δικαίωμα επί των καταθέσεων, αλλά για την εξυπηρέτηση της εναγομένης πραγματικής δικαιούχου, προκειμένου δηλαδή και αυτός να μπορεί να συναλλάσσεται με την τράπεζα, όταν οι μετ' αυτής συναλλαγές, εν όψει της φύσεως του επαγγέλματος της και της συχνής απουσίας της εκτός της πόλεως παρίσταντο αναγκαίες και όχι επειδή και ο ίδιος είχε δικαίωμα στο εκάστοτε προϊόν - υπόλοιπο του λογαριασμού, το οποίο και με την εσωτερική τους ως άνω συμφωνία, ανήκε αποκλειστικά στην εναγομένη, το εισόδημα της οποίας και σύμφωνα με τις από την ίδια και κατ' επιταγήν του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου προσκομιζόμενες φορολογικές της δηλώσεις των ετών 1994 - 2004 ανήρχετο, για μεν τα δύο πρώτα έτη, περίπου σε ισοδύναμο ποσό μ' αυτό του ενάγοντος, στη συνέχεια δε και προοδευτικά αυξήθηκε μέχρι και του υπερδιπλασιασμού του τελευταίου. Περαιτέρω και από τα ίδια παραπάνω αποδεικτικά στοιχεία προέκυψε, ότι και ο δεύτερος ως άνω κοινός λογαριασμός των διαδίκων ποσού 3.483 ευρώ, με συνδικαιούχο και την ανήλικη θυγατέρα τους Μ., δεν ήταν αποταμιευτικός οικογενειακός λογαριασμός των ιδίων, όπως και πάλι αβασίμως ο ενάγων ισχυρίζεται, αλλά αντίθετα, λογαριασμός που τροφοδοτούνταν με δωρεές χρημάτων στο πρόσωπο της ανήλικης, είτε από τους ίδιους τους διαδίκους, είτε από τους συγγενείς και φίλους τους, συνεπώς και ως έχουσα την επιμέλειά της η εναγομένη, δικαιούτο στην ανάληψη του ποσού του. Κατόπιν όλων αυτών, η ένδικη αγωγή ελέγχεται ως κατ' ουσίαν αβάσιμη και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί.". Ήδη με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση αίτησης ο αναιρεσείων προβάλλει την από το άρθρο 559 αρ.1, εδ.β του ΚΠολΔ πλημμέλεια, υποστηρίζοντας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση α)δεν έλαβε υπόψη της τα διδάγματα της κοινής πείρας ως προς την ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 1389 & 1390 του Α.Κ., σύμφωνα με τα οποία (διδάγματα της κοινής πείρας) οι σύζυγοι στο πλαίσιο της υποχρέωσής τους για κοινή συμβολή στις οικογενειακές ανάγκες και δη για την αντιμετώπιση αυτών (αναγκών) διαθέτουν τα εισοδήματά τους, προφανώς και οι δύο (ανάλογα με τις δυνάμεις τους) και σε καμία περίπτωση δε νοείται η διάθεση του εισοδήματος του ενός εκ των συζύγων για την κάλυψη των αναγκών της οικογένειας, κι ο άλλος να "καρπούται" τα δικά του εισοδήματα αποταμιεύοντάς τα για ίδιο (προσωπικό) όφελος και μόνο, ιδίως όταν τα εισοδήματα των συζύγων είναι ίσα, προφανώς, αφού οι όποιες

δαπάνες καλύπτονται από κοινού (κατά 1/2), σαφώς το "περίσσευμα" των εισοδημάτων τους που κατατίθεται σε κοινό τραπεζικό λογαριασμό και αυτό ("περίσσευμα") ανήκει κατ' ισομοιρίαν σε ένα έκαστο των συζύγων και δε νοείται ν' ανήκει μόνο στον ένα, γιατί, σε διαφορετική περίπτωση, ήτοι εάν δηλαδή ένα ζευγάρι με ίσα εισοδήματα αγοράζει κατά συγκυριότητα (1/2 εξ αδιαιρέτου) ακίνητο, αυτοκίνητο κλπ., δεν νοείται οι καταθέσεις στον κοινό τραπεζικό λογαριασμό ν' ανήκουν μόνο στον ένα (και δη διόλου ευκαταφρόνητου ποσού της τάξης των {58.479,00 € (= 54.996,00 + 3.483,00)} κι ο άλλος να μην έχει ούτε ένα ευρώ (1,00 €), β) δεν έλαβε υπόψη της τα αμέσως παραπάνω αναφερόμενα διδάγματα της κοινής πείρας ως προς την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων στους εν λόγω κανόνες δικαίου και δη αυτές των άρθρων 1389 & 1390 του ΑΚ, όταν δέχεται, πως οι κοινοί λογαριασμοί του ζεύγους (διαδίκων) και δη τα κατατεθειμένα σ' αυτούς χρηματικά ποσά ανήκουν αποκλειστικά στη σύζυγο (αναιρεσίβλητη) και πως ο σύζυγος (αναιρεσείων) δεν είχε κανένα δικαίωμα ο' αυτούς (λογαριασμούς), όταν τα εισοδήματα ήταν ίσα, όπως άλλωστε αυτό προκύπτει από το κείμενο της με αριθμό 281/2005 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) επί αίτησης της αντιδίκου) όπου στο 2^ο φύλλο αυτής και στη δεύτερη παράγραφο αναφέρεται χαρακτηριστικά " Β. Η αιτούσα είναι Δικαστική Επιμελήτρια στο Πρωτοδικείο ... και τα μηνιαία εισοδήματα της ανέρχονται κατά μέσο όρο σε 1.500 ευρώ. Στο ίδιο ποσό ανέρχονται και οι μηνιαίες αποδοχές του καθ' ου, ο οποίος είναι έμπειρος αρτεργάτης, απασχολούμενος σε κεντρικό αρτοποιείο της ...". Ο λόγος αυτός αναίρεσης, ανεξαρτήτως του ότι η προβαλλόμενη με αυτόν αναιρετική πλημμέλεια αναφέρεται ευθέως στην παραβίαση διδαγμάτων της κοινής πείρας κατά την εκτίμηση των αποδείξεων ή των πραγματικών γεγονότων και όχι την ερμηνεία των ανωτέρω κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή σε αυτούς πραγματικών γεγονότων, είναι αβάσιμος, γιατί στηρίζεται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δέχτηκε τη λειτουργία των επίδικων κοινών τραπεζικών λογαριασμών των διαδίκων ως αποταμιευτικών οικογενειακών λογαριασμών στο πλαίσιο της υποχρέωσής τους για κοινή συμβολή στις οικογενειακές ανάγκες και προς αντιμετώπισή τους, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1389-1390 ΑΚ, ενώ, όπως προκύπτει από τις προαναφερόμενες παραδοχές της, το Εφετείο, κατά παραδοχή αντίστοιχης ένστασης της αναιρεσίβλητης, δέχτηκε ότι οι συγκεκριμένοι λογαριασμοί δεν ανοίχθηκαν κατόπιν κοινής συμφωνίας των διαδίκων με σκοπό την αποταμίευση στο πλαίσιο της οικογενειακής τους οικονομίας, ούτε τροφοδοτούνταν ισομερώς από καθένα τούτων με χρήματα της εργασίας τους, αλλά ο μεν πρώτος από αυτούς ήταν μισθοδοτικός - επαγγελματικός λογαριασμός της αναιρεσίβλητης, πραγματικής δικαιούχου, χωρίς οποιοδήποτε δικαίωμα του αναιρεσειόντος στο εκάστοτε προϊόν υπόλοιπο αυτού, το οποίο, κατά την εσωτερική συμφωνία τους, ανήκε αποκλειστικά στην αναιρεσίβλητη, ο δε άλλος λογαριασμός, ποσού 3.483€, τροφοδοτούμενος με δωρεές χρημάτων στο πρόσωπο της ανήλικης συνδικαιούχου θυγατέρας τους Μ., ανήκε στην τελευταία, η επιμέλεια του προσώπου της οποίας είχε ανατεθεί στην αναιρεσίβλητη. Περαιτέρω, ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 8β του άρθρου 559 ΚΠολΔ, ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας, παρά το νόμο δεν έλαβε υπόψη του πράγματα, που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ως "πράγματα" κατά την έννοια της ως άνω διάταξης, θεωρούνται οι ασκούντες ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων, που, υπό την προϋπόθεση της νόμιμης πρότασής τους, τείνουν στη

θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκούμενου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος (Ολ.ΑΠ 3/1997 ΑΠ 1530/2001, ΑΠ 1225/2004), δηλαδή οι ισχυρισμοί, που κατά το νόμο διαμόρφωσαν ή ανάλογα ήταν ικανοί να διαμορφώσουν το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης (Ολ.ΑΠ 2/1989, ΑΠ 864/2003, ΑΠ 1072/2005). Έτσι, πράγμα, υπό την έννοια αυτή, αποτελεί και ο λόγος της έφεσης, που περιέχει παράπονο κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, με την οποία απορρίφθηκε αυτοτελής ισχυρισμός του εκκαλούντος ή έγινε δεκτός αυτοτελής ισχυρισμός του αντιδίκου του (ΑΠ 1434/2010). Δεν στοιχειοθετείται όμως ο λόγος αυτός αναίρεσης, αν το δικαστήριο που δίκασε έλαβε υπόψη του προταθέντα αυτοτελή πραγματικό ισχυρισμό και τον απέρριψε ευθέως για οποιοδήποτε λόγο τυπικό ή ουσιαστικό (Ολ.ΑΠ 12/1997, 25/2003), αλλά και όταν το δικαστήριο αντιμετωπίζει και απορρίπτει στην ουσία εκ των πραγμάτων προβληθέντα τέτοιο ισχυρισμό, με την παραδοχή, ως αποδειχθέντων γεγονότων, αντιθέτων προς εκείνον που τον συγκροτούν (Ολ.ΑΠ 11/1996, ΑΠ 1363/2008).

Στην προκείμενη περίπτωση με το δεύτερο λόγο αναίρεσης από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη το νομίμως προβληθέντα με λόγο έφεσης ισχυρισμό του, ότι τα εκ της εργασίας του εισοδήματα, ανερχόμενα μηνιαίως σε 1500€ για τον καθένα, τόσο ο ίδιος, όσο και η εναγομένη (ήδη αναιρεσίβλητη) συνεισέφεραν από κοινού και ισομερώς στην αντιμετώπιση των οικογενειακών βαρών, (ανέγερση κατοικίας, διατροφή ανηλίκων, καταβολή εξόδων εκπαίδευσής τους, διατροφή των ιδίων κ.λπ), το δε περίσσευμά τους κατέθεταν σε κοινούς τραπεζικούς λογαριασμούς, το εκάστοτε χρηματικό ποσό των οποίων, ανήκε ισομερώς και στους δύο, κατά την υφιστάμενη μεταξύ τους σχετική συμφωνία. Ο λόγος όμως αυτός αναίρεσης είναι αβάσιμος, γιατί, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω παραδοχές του, το Εφετείο έλαβε, ασφαλώς υπόψη του τον προαναφερόμενο ισχυρισμό του αναιρεσείοντα αλλά τον απέρριψε ρητώς και "εκ των πραγμάτων" ως αβάσιμο, αφού δέχτηκε ως αποδειχθέντα γεγονότα αντίθετα προς εκείνα, που υποστηρίζει ο αναιρεσείων για τη θεμελίωσή του. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ 11, περ.γ' του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα, που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Ο λόγος αυτός αναίρεσης ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν έλαβε υπόψη του υποστατά και αναλόγως έγκυρα αποδεικτικά μέσα, που παραδεκτά επικαλέστηκε ο αναιρεσείων και νόμιμα προσκόμισε ο ίδιος ή οποιοσδήποτε από τους λοιπούς διαδίκους (ΑΠ 70/2008, 222/2008), προς άμεση ή έμμεση απόδειξη ή ανταπόδειξη κρίσιμων γεγονότων ή λυσιτελών ισχυρισμών δηλαδή νόμιμων ισχυρισμών που ασκούν ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δίκης, διαμορφώνοντας το διατακτικό της απόφασης (Ολ ΑΠ 12/2002, ΑΠ 953/2005), το οποίο θα ήταν διαφορετικό χωρίς τη σχετική παράλειψη (ΑΠ 1874/2008), εφόσον, βέβαια, προτάθηκαν παραδεκτά στο Δικαστήριο της ουσίας (πρωτοβάθμιο ή δευτεροβάθμιο). Ωστόσο, στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι ανάγκη να γίνεται ειδική μνεία και χωριστή αξιολόγηση κάθε αποδεικτικού μέσου, αρκεί να γίνεται αδιάστακτα βέβαιο από το όλο περιεχόμενο της απόφασης, ότι συνεκτιμήθηκαν όλα τα αποδεικτικά μέσα, που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, έστω και αν στην απόφαση έχει γίνει ιδιαίτερη αναφορά σε ορισμένα μονό από τα αποδεικτικά μέσα, επειδή θεωρήθηκαν μεγαλύτερης σημασίας κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου (ΑΠ 22/2005, ΑΠ 1072-3/2005 ΑΠ 798/2010). Έτσι,

ο ανωτέρω λόγος απορρίπτεται ως κατ'ουσία αβάσιμος, αν αποδεικνύεται από την απόφαση, ότι λήφθηκαν υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία προσκομίστηκαν και των οποίων έγινε επίκληση, αρκεί δε προς τούτο η γενική αναφορά του είδους του αποδεικτικού μέσου (μάρτυρες, έγγραφα κ.λπ), χωρίς ανάγκη ειδικής αξιολόγησης καθενός και χωρίς διάκριση από ποιά αποδεικτικά μέσα προκύπτει άμεση και από ποια έμμεση απόδειξη. Μη λήψη υπόψη, πάντως, δεν συνάγεται από μόνο το γεγονός, ότι μνημονεύονται στην απόφαση ορισμένα μονό από τα προσκομισθέντα με επίκληση αποδεικτικά μέσα, όχι όμως και τα επίδικα (ΑΠ 1573/2006, ΑΠ 455/2014, ΑΠ 1072/2005).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον τρίτο λόγο της αίτησής του ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από τον αριθμό 11 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, υποστηρίζοντας ότι το Τριμελές Εφετείο Κέρκυρας, που την εξέδωσε, για το σχηματισμό του ως άνω αποδεικτικού του πορίσματος, δεν έλαβε υπόψη του τη νομίμως προσκομιζόμενη ενώπιόν του με επίκληση από τον ίδιο, υπ'αριθμ.281/2005 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας, που εκδόθηκε επί αιτήσεως της αναιρεσίβλητης για λήψη ασφαλιστικών μέτρων επιμέλειας και διατροφής των τότε ανήλικων τέκνων τους, από την οποία (απόφαση) αποδεικνυόταν το βάσιμο του ισχυρισμού του ότι τα εισοδήματα αυτού με εκείνα της αναιρεσίβλητης ήταν ίσα και εξ αυτού του λόγου οι καταθέσεις στους κοινούς τραπεζικούς λογαριασμούς ανήκαν και στους δύο κατ'ισομοιρία.

Από την επισκόπηση όμως της προσβαλλομένης απόφασης και ειδικότερα από την περιεχόμενη σε αυτή διαβεβαίωση του Δικαστηρίου, με ρητή αναφορά όλων των κατ'είδος αποδεικτικών μέσων, ότι στο ως άνω αποδεικτικό πόρισμά του κατέληξε, αφού έλαβε υπόψη, πλήν άλλων αποδεικτικών μέσων και "όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται, προκειμένου να ληφθούν υπόψη είτε ως άμεσα αποδεικτικά μέσα είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων", σε συνδυασμό προς το όλο περιεχόμενο της απόφασης, δεν γεννάται οποιαδήποτε αμφιβολία ότι το Εφετείο, για την κατάρτιση του αποδεικτικού του πορίσματος περί ελλείψεως ουσιαστικού δικαιώματος του αναιρεσείοντος επί των καταθέσεων των επίδικων λογαριασμών, έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε με τα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα την προαναφερόμενη δικαστική απόφαση, που είχε προσκομίσει και επικαλεστεί ο αναιρεσείων, χωρίς να είναι υποχρεωμένο να δικαιολογήσει την αντίθετη προς τις απόψεις του αναιρεσείοντος κρίση του ή να κάνει ειδική αξιολόγησή της. Επομένως ο ως άνω λόγος αναιρέσης με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα, είναι αβάσιμος. Επιπλέον, όλες οι λοιπές αιτιάσεις, που περιέχονται στους ίδιους ως άνω (πρώτο έως τρίτο) λόγους της αίτησης, αναφέρονται αποκλειστικά και μόνο στην εκτίμηση των αποδείξεων από το Δικαστήριο της ουσίας, η οποία, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 561 παρ.1 ΚΠολΔ, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου και συνεπώς οι λόγοι αυτοί αναιρέσης, κατά το αντίστοιχο μέρος τους, είναι अपαράδεκτοι.

Κατ'ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αίτηση, που δεν περιέχει άλλους λόγους αναιρέσης, να απορριφθεί στο σύνολό της και να διαταχθεί, κατά την παράγραφο 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ.2 του ν.4055/2012, η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ, το οποίο καταβλήθηκε από τον αναιρεσείοντα, όπως προκύπτει από την υπ'αριθμ.34/2014 έκθεση κατάθεσης της αίτησης αναιρέσης. Τέλος, τα δικαστικά

έξοδα της αναιρεσίβλητης, που κατέθεσε προτάσεις, πρέπει κατά το σχετικό νόμιμο αίτημά της, να επιβληθούν σε βάρος του αναιρεσειόντος λόγω της ήττας του, (άρθρα 176, 183, 189, 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 21-11-2014 αίτηση του Ε. Ρ. για αναίρεση της υπ'αριθμ.103/2013 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Κερκύρας.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ στο Δημόσιο Ταμείο.

Επιβάλλει στον αναιρεσειόντα τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 18 Ιουλίου 2017.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ και νυν Πρόεδρος Αρείου Πάγου Ο
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 3 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ